

Чарлі

Гуркіт. На строкатий лінолеум сиплються книжки. Проїжджають десь метр, кружляючи, і зупиняються біля ніг. Моїх ніг. Я не впізнаю цих чорних сандаль і цих червоних нігтів, але вони рухаються за моїм наказом, отже, це мої ноги. *Так же ж?*

Чую дзвінок. Пронизливий.

Я підстрибую, і моє серце калатає. Очі скошуються ліворуч і праворуч — я роззираюся навколо, намагаючись не вказати себе.

Що це був за дзвінок? Де я?

До кімнати завалюються діти з наплічниками. Вони базікають і регочуть. *Шкільний дзвінок.* Розсаджуються за парти, змагаючись, у кого гучніший голос. Біля моїх ніг щось ворухиться, і я здригаюся від несподіванки. Хтось нахилившись збирає книжки на підлозі: дівчина в окулярах, з червоним обличчям. Перш ніж випростатися, вона дивиться на мене з виразом, схожим на страх, а тоді шмигає геть. Хтось регоче. Озирнувшись, я думаю, що сміються з мене, але дивляться вони на дівчину в окулярах.

— Чарлі! — вигукує хтось. — Ти що, не бачила? — А потім: — Чарлі... ти чого... агов?

Серце б'ється швидко, дуже швидко.

Де я? Чому нічого не пам'ятаю?

— Чарлі! — шипить хтось.

Я озираюся. *Хто така Чарлі? Хто з них Чарлі?*

Тут так багато дітей. З білявим волоссям, мишачим, каштановим, в окулярах і без...

Заходить чоловік з дипломатом у руці. Ставить його на стіл.

Викладач. Я в шкільній аудиторії, а це викладач. Старші класи чи виш? — розмірковую я.

І раптом підводжуся. Я не там, де треба. Усі сидять, а я стою... іду.

— Ви куди, міз Вайнвуд?

Учитель дивиться на мене поверх окулярів, гортаючи стос паперів. Потім із силою грюкає ними об стіл, аж я підстрибую. Певно, міз Вайнвуд — це я.

— У неї місячні! — вигукує хтось.

Хтось хихоче. Відчуваю, як спиною розповзається холодок, розтікається по руках. Вони сміються з мене, тільки-от я не знаю, хто всі ці люди.

Я чую дівочий голос:

— Стули пельку, Майкле.

— Я не знаю, — кажу і вперше чую свій голос. Він надто високий. Я прокашлююся і пробую знову: — Не знаю. Я не маю тут бути.

Сміх гучнішає. Я роззираюся, бачу на стіні плакати з обличчями президентів і датами. *Урок історії? Старші класи.*

Чоловік — учитель — схиляє голову набік, наче я верзу якісь дурниці.

— А де ще, по-твоєму, ти маєш бути в день контрольної?

— Я... я не знаю.

— Сідай, — каже він.

Я не знаю, куди б пішла, якби вийшла з класу. Розвертаюся, щоб повернутися до парти. Дівчина в окулярах зводить на мене очі, коли я проходжу повз неї, і майже так само швидко відводить погляд.

Щойно я сідаю, вчитель починає роздавати аркуші. Ходить між партами й рівним монотонним голосом розповідає, який відсоток підсумкового бала становитиме ця контрольна. Дійшовши до моєї парти, він зупиняється, і між його бровами пролягає глибока зморшка.

— Не знаю, що ти намагаєшся втнути, — він упирає в мою парту товстий вказівний палець, — та в будь-якому разі мені це вже остогидло. Ще один такий номер, і я відправлю тебе просто в кабінет директора, — він різким рухом кладе аркуш контрольної переді мною і йде далі по ряду.

Я не киваю. Взагалі ніяк не реагую. Намагаюся вирішити, що робити. Оголосити всьому класу, що я гадки не маю, хто я і де, чи відвести вчителя вбік і сказати про це тихо? Але він наказав, щоб більше без вибриків. Мій погляд падає на аркуш переді мною. Інші вже схилилися над своїми, і чутно, як шкрябають по паперу олівці.

Четвертий урок

Історія

Містер Далкотт

Тут є місце для імені. Я маю написати своє ім'я, але не знаю, як мене звати. Вчитель звернувся до мене як до міз Вайнвуд.

Чому я не знаю власного імені? І не розумію, де я?

І хто я така?

Усі навколо працюють над контрольними, схиливши голови. Усі, окрім мене. А я сиджу й дивлюся прямо. Містер Далкотт поглядає на мене з-за столу. Що довше я так сиджу, то сильніше багровіє його обличчя.

Час спливає, але мій світ завмер і не рухається. Зрештою лунає дзвінок, містер Далкотт підводиться й розтуляє рота, щоб щось мені сказати.

— Покладіть роботи мені на стіл перед виходом, — промовляє він, не відводячи від мене погляду.

Усі висипають за двері. Я встаю і йду за ними, бо не знаю, що ще робити. Дивлюся в підлогу, та все одно відчуваю, як він лютує. Не розумію, чому він так злиться на мене. Нарешті я в коридорі, де з обох боків уздовж стін тягнуться сині шафи.

— Чарлі! — гукає хтось. — Чарлі, постривай! — за мить мене беруть під руку. Гадаю, це дівчина в окулярах — не знаю чому. Але ні. Зате тепер я знаю, що я — Чарлі. *Чарлі Вайнвуд*. — Ти рюкзак забула, — дівчина простягає мені білий наплічник.

Я беру його. Цікаво, там є гаманець із водійським посвідченням? Ми з дівчиною так і йдемо рука в руку. Вона нижча за мене, має довге темне волосся й вологі темні виразні очі. Приголомшливо вродлива дівчина.

— Ти чого так дивно поводитися? — питає вона. — Ти збила книжки Креветки на підлогу, а потім ніби зависла.

Я відчуваю запах її парфумів — знайомий і занадто солодкий, наче мільйон квітів, що наперебій привертають увагу. Думаю про дівчину в окулярах і про те, з яким обличчям вона нахилилася по свої книжки. Якщо це зробила я, то чому нічого не пам'ятаю?

— Я...

— Зараз обід, чого ти йдеш у той бік?

Дівчина тягне мене іншим коридором, повз решту учнів. Усі вони дивляться на мене... кидають короткі погляди. Цікаво, чи вони мене знають і чому я себе не пам'ятаю? Не знаю, чому не розповідаю правди цій дівчині чи містеру Далкотту. Може, підійти до кого завгодно і просто сказати, що не знаю, хто я і де опинилася? Коли починаю всерйоз замислюватися, щоб вчинити саме так, ми заходимо в подвійні двері кафетерію. Шум і кольори. Тіла, кожне зі своїм особливим запахом, яскраве флуоресцентне світло, в якому все здається потворним. *О господи*. Я стискаю свою сорочку в кулаці.

Дівчина, що тримає мене під руку, без упину базикає. Ендрю те, Марсі се... Ендрю їй подобається, Марсі вона ненавидить. Гадки не маю, хто всі ці люди. Вона веде мене до лінії роздачі. Ми беремо по салату й дієтичній колі. Потім ставимо таці на стіл. За ним уже сидять люди: четверо хлопців і дві дівчини. Отже, тут усі по парах. Кожна дівчина в парі з хлопцем. Усі вичікувально дивляться на мене, ніби я мушу щось зробити чи сказати. Вільне місце лише поруч із темно-волосим хлопцем. Я повільно сідаю, поклавши долоні на стіл. Він скошує на мене очі, тоді нахиляється над своїм підносом. Я помічаю на його чолі, просто під лінією волосся, крихітні краплини поту.

— Ви інколи такі дивні, — каже якась білявка, що сидить навпроти мене.

Вона переводить погляд з мене на хлопця поруч. Той відриває очі від макаронів, і я помічаю, що він просто колунався виделкою в тарілці. Не з'їв ані шматка, хоча мав дуже діловитий вигляд. Він дивиться на мене, я — на нього, а потім ми обоє переводимо очі на білявку.

— У вас сталося щось таке, про що ми маємо знати? — питає вона.

— Ні, — відповідаємо ми в унісон.

Він мій хлопець. Це зрозуміло з їхньої поведінки. Раптом він усміхається мені, зблиснувши сліпучо-білими зубами, й обіймає мене за плечі.

— У нас усе добре, — каже він, стиснувши мою руку.

Я автоматично напружуюся, але, побачивши спрямовані на мене шість пар очей, прихилився до нього й підіграю. Лячно не знати, хто ти, і ще лячніше думати, що все зрозуміла неправильно. Тепер мені вже не просто страшно, а справді моторошно. Все зайшло надто далеко. Скажу щось зараз — і вони подумают, що я... *божевільна*. Всі, схоже, розслабилися, побачивши його ніжний жест, і знову заходилися базикати, але слова заливаються: футбол, вечірка, знову футбол... Хлопець поруч зі мною сміється й долучається до розмови, так і не прибравши руки з мого плеча. Вони називають його Сайласом. А мене — Чарлі. Дівчина з темним волоссям і великими очима — Анніка. Всі інші імена я в цьому шумі одразу забуваю.

Обід нарешті закінчується, і ми всі підводимося. Я йду поруч із Сайласом, точніше, він іде поруч зі мною. Я гадки не маю, куди йти. Анніка підходить до мене з вільного боку, знову бере під руку й торохтить про тренування групи підтримки. У мене через неї починається клаустрофобія. Коли ми доходимо до прибудови в коридорі, я нахиляюся й кажу так, щоб почула лише вона:

— Можеш мене провести на наступний урок?

Її обличчя серйознішає. Вона відпускає мою руку, щоб сказати щось своєму хлопцеві, після чого наші руки знову переплітаються.

Я розвертаюся до Сайласа.

— Анніка проведе мене на наступний урок.

— Гаразд, — відповідає він. Здається, я бачу на його обличчі полегшення. — Тоді побачимося... потім.

І крокує в протилежному напрямку.

Щойно він зникає з очей, Анніка розвертається до мене.

— Куди це він?

Я стенаю плечима.

— На урок.

Вона спантеличено хитає головою.

— Я вас не розумію, люди. Вчора ви відклеїлися одне від одного не могли, а сьогодні так поводитися, ніби на дух не переносите одне одного. Серйозно, Чарлі, вже треба визначитися, хто він тобі.

Вона спиняється біля дверей.

— Мені сюди... — кажу я, щоб побачити, чи вона заперечить. Ні.

— Подзвони мені потім, — просить вона. — Мені цікаво, що там було вчора ввечері.

Я киваю. Коли вона зникає в натовпі, я заходжу в клас. Де сісти — не знаю, тож крокую до заднього ряду і влаштовуюся на місці біля вікна. До уроку ще є час, тож я розстібаю рюкзак. Між блокнотами й косметичкою лежить гаманець. Витягаю його, розкриваю і бачу водійське посвідчення зі світлою дівчини з темним волоссям і широкою усмішкою. *Мое.*

Шарліз Маргарет Вайнвуд

Голкорт-вей, 2417

Новий Орлеан, штат Луїзіана

Мені 17 років. День народження — 21 березня. Я живу в Луїзіані. Роздивляюся світлину у верхньому лівому кутку,

але не впізнаю цього обличчя. Воно моє, але я його ніколи не бачила. Я... *гарненька*. У мене лише 28 доларів.

Місця поступово заповнюються, але стілець поруч зі мною лишається порожнім — таке враження, ніби всі бояться сідати поруч. Я на уроці іспанської. Викладачка симпатична й молода, її звати місис Кардона. Вона не дивиться на мене з ненавистю, як багато інших. Ми починаємо з часів.

У мене немає минулого. У мене немає минулого.

Через п'ять хвилин після початку уроку двері класу відчиняються. Заходить Сайлас, опустивши очі долу. Здається, він прийшов щось мені сказати чи принести. Я напружуюся і готуюся прикидатися, але місис Кардона жартує про його запізнення. Він сідає на єдиний вільний стілець поруч зі мною й дивиться просто перед собою. Я ж дивлюся на нього. І не припиняю, аж поки він нарешті не повертає голови й не переводить погляду на мене. Його скронею котиться крапля поту.

Очі в нього виражені. Виражені... *точно як у мене.*